

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een met naam genoemde politieambtenaar van het regionale politiekorps Drenthe, tijdens een onderzoek op 29 juli 2008 in verband met een bedreiging waarvan verzoeker getuige was geweest, niet naar behoren heeft gecommuniceerd; zo heeft zij meegedeeld dat zij de volgorde van het onderzoek bepaalt.

Verder klaagt verzoeker erover dat die politieambtenaar en een ter plaatse aanwezige collega niet hebben erkend dat verzoeker met zijn opstelling en handelwijze probeerde te voldoen aan zijn burgerplicht als getuige van een bedreiging; zo hebben zij verzoeker niet geraadpleegd nadat zij het slachtoffer van de bedreiging hadden gehoord.

Tevens klaagt verzoeker erover dat de Noordelijke Adviesraad Politie hem niet heeft gehoord in het kader van de klachtbehandeling en is afgegaan op hetgeen de betrokken politieambtenaren hebben verklaard, waardoor een eenzijdig en onjuist beeld is ontstaan van hetgeen heeft plaatsgevonden.

Voorts klaagt verzoeker erover dat de communicatie met het regionale politiekorps Drenthe gedurende de klachtbehandeling tekort is geschoten onder meer doordat verzoeker zeer kort van tevoren, te weten op 17 oktober 2008, werd uitgenodigd voor een bemiddelingsgesprek op 18 oktober 2008.

Beoordeling

Algemeen

Op 29 juli 2008 fietste verzoeker in N. Hij zag een ezel loslopen en dacht dat de ezel was ontsnapt van het ter plaatse aanwezige paardenterrein. Verzoeker probeerde de ezel terug te brengen naar dit terrein en werd daarbij geholpen door een onbekende die hij toevallig tegenkwam. Deze persoon vertelde verzoeker dat de ezel die dag door een aantal jongeren was gekocht en zij de ezel zouden hebben mishandeld. Op enig moment kwamen er meerdere personen op verzoeker en de man die hem hielp af. Deze personen stelden dat zij eigenaren waren van de ezel. Volgens verzoeker uitten die personen bedreigingen jegens de man met wie verzoeker naar het paardenterrein liep. Die man rende vervolgens weg. Verzoeker stelt dat hij aan de personen die de bedreiging hadden geuit, uitlegde dat hij een toevallige voorbijganger was. Daarna wachtte verzoeker bij de poort van het paardenterrein op de politie die was gebeld door de persoon die was bedreigd. Volgens verzoeker hield hij de auto met trailer - waarin de ezel inmiddels stond - in de gaten totdat de politie was gearriveerd. Deze auto was weggereden vóórdat de politie ter plaatse was. Nadat politieambtenaren van het regionale politiekorps Drenthe, de heer B. en mevrouw H., waren gearriveerd, sprak verzoeker hen aan.

Over het daarna volgende optreden van de politieambtenaren B. en H. diende verzoeker op 26 augustus 2008 een klacht in bij de beheerder van het regionale politiekorps Drenthe. Daarnaast diende verzoeker op 21 oktober 2008 een klacht in bij de korpsbeheerder over de behandeling van zijn klacht van 26 augustus 2008. Bij brief van 29 oktober 2008 reageerde de unitchef van B. en H. op beide klachten van verzoeker. Bij brief van 10 februari 2009 besliste de korpsbeheerder op de klachten van verzoeker. Hierbij heeft de korpsbeheerder verwezen naar een advies van de Noordelijke Adviesraad Politie afdeling Klachten (klachtencommissie) van 20 januari 2009. Nu verzoeker zich niet kon vinden in de beslissing van de korpsbeheerder van 10 februari 2009, wendde hij zich op 12 maart 2009 tot de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van de communicatie

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt over de wijze waarop H. op 29 juli 2008 heeft gecommuniceerd; zo heeft zij meegedeeld dat zij de volgorde van het onderzoek bepaalt. Verzoeker is van mening dat de stijl en toon die H. heeft gehanteerd niet past bij haar functie. Verder stelt verzoeker dat H. beter had moeten communiceren en dat zij directer en adequater had kunnen optreden. Verder gaat de politie er volgens verzoeker ten onrechte vanuit dat de personen die de ezel hebben meegenomen niets te maken hebben met de bedreiging. Hiermee wekt de politie de indruk dat hij het bij het verkeerde eind had, aldus verzoeker.

Toen B. en H. bij het paardenterrein arriveerden, heeft verzoeker aan hen gevraagd om terug te rijden naar de openbare weg omdat de ezel daar misschien nog in de trailer zou staan. Volgens verzoeker zei H. toen tegen hem: "u hebt zeker geen kenteken?". Verzoeker stelt dat daarmee de toon bij hem was gezet. Verder stelt verzoeker dat toen hij in gesprek was met de betrokken politieambtenaren er een man - vermoedelijk iemand van het bestuur van het paardenterrein - zich kwam voorstellen en vertelde waar de bedreigde persoon zich bevond. Volgens verzoeker deelde politieambtenaar H. die man hierop mee: "Niet u maar wij bepalen hier de volgorde van het onderzoek".

Verzoeker was van mening dat de prioriteit moest liggen bij het vinden van de auto met trailer. Na aandringen van zijn kant lag daar uiteindelijk ook de prioriteit van B. en H. Verzoeker is met B. en H. in de politieauto gestapt om op zoek te gaan naar de auto en de trailer waarin de ezel zich bevond. Verzoeker had het kenteken van de auto opgeschreven toen hij op het paardenterrein wachtte op de politie. Doordat het avond was, kon verzoeker het kenteken niet heel duidelijk zien en daarom had hij meerdere mogelijkheden opgeschreven. In de politieauto heeft hij B. en H. die mogelijkheden meegedeeld. Volgens verzoeker bleek het kenteken te horen bij een auto uit Ni. Hij heeft vervolgens zoals hij zelf stelt de suggestie gedaan dat die richting dan bekend was. Voor verzoeker is de houding van H. onacceptabel en heeft haar handelen niet te maken met de snelheid waarmee zij moest handelen.

2. In een rapport van 20 oktober 2008 hebben B. en H. verklaard dat zij een melding hadden gekregen over een bedreiging van een man bij het paardenterrein te N. Toen zij ter plaatse kwamen, werden zij direct aangesproken door verzoeker. Volgens deze politieambtenaren zei verzoeker dat er net een auto met een trailer was vertrokken, de bestuurder had gedronken en zij er direct achteraan moesten. B en H. hebben verzoeker geprobeerd duidelijk te maken dat zij ter plaatse waren in verband met een melding over een bedreiging en er waarschijnlijk iemand op hen wachtte. Verzoeker reageerde hierop door te stellen dat die man wel kon wachten, omdat hij de verdachte(n) had zien weggrijden en wist om wie het ging. B. en H. besloten op aanwijzing van verzoeker achter de auto met trailer aan te gaan. Zij hebben dit ook uitgelegd aan de man van het bestuur van het paardenterrein.

Nu de auto volgens verzoeker net was weggereden, was er haast geboden, aldus de betrokken politieambtenaren. Verzoeker werd door B. en H. uitgenodigd om mee te rijden in de politieauto, zodat aan de hand van zijn aanwijzingen achter de auto met trailer aangegaan kon worden. In de auto hebben B. en H. verder gesproken met verzoeker, zodat tijd werd bespaard. Verzoeker had het kenteken van de auto met trailer genoteerd. H. gaf dit kenteken door aan de meldkamer en dit bleek te horen bij een gesloopt voertuig. Ook een ander mogelijk kenteken werd doorgegeven aan de meldkamer. Dit bleek op naam te staan van iemand uit Ni. B. en H. zagen geen auto met trailer en de auto kon verschillende kanten op zijn gereden. Volgens de politieambtenaren zei verzoeker dat zij direct hun collega's in Ni. moesten inlichten over de auto, zodat zij die konden traceren. Volgens B. en H. kon de auto nog niet in Ni. zijn en daarom besloten zij terug te keren naar het paardenterrein om te spreken met de persoon die zou zijn bedreigd.

Nu verzoeker mogelijk getuige was geweest van de bedreiging, noteerde H. zijn gegevens. Op die manier kon verzoeker op een later moment nog worden benaderd voor informatie. Volgens H. had zij dit ook aan hem uitgelegd. Nadat H. de naam en geboortedatum van verzoeker had genoteerd, vroeg zij naar zijn geboorteplaats. Hierop zei verzoeker dat de volgorde van haar handelen helemaal verkeerd was. In het rapport van 20 oktober 2008 is weergegeven dat H. geen tijd had om met verzoeker in discussie te gaan, omdat zij bijna bij het paardenterrein waren aangekomen. H. deelde verzoeker toen mee dat zij (B. en H.; N.o.) de volgorde van het onderzoek bepaalden. H. vroeg hem daarna nogmaals naar zijn geboorteplaats. Verzoeker stelde volgens H. dat hij haar zeer onbeleefd vond en hij zeker een klacht zou indienen. In het rapport stellen de betrokken politieambtenaren dat zij verzoeker correct te woord hebben gestaan.

3. In een mutatie van 30 juli 2008 is vermeld dat toen verzoeker B. en H. aansprak en zei dat zij direct achter de auto met trailer aan moesten, B. en H. niet direct duidelijk was waar dit over ging. Ook is hierin weergegeven dat B. en H. op enig moment besloten om terug te keren naar het paardenterrein om het verhaal duidelijk te krijgen.

4. Tijdens de hoorzitting bij de klachtencommissie van 12 december 2008 heeft H. verklaard dat verzoeker geen concrete antwoorden gaf op de vragen van haar en B. Volgens H. zei verzoeker steeds dat hij wist wat de melding was, hij het kenteken wist en de dader moest worden getraceerd. Op die manier zette verzoeker de politieambtenaren onder tijdsdruk, aldus H. Verder heeft H. gesteld dat het lastig was om tot verzoeker door te dringen. Volgens haar bleef hij sturen. H. is van mening dat zij heel vriendelijk heeft geprobeerd tot verzoeker door te dringen. Op enig moment heeft zij vrij stellig gezegd dat niet hij, maar de politie de coördinatie had. Daarnaast heeft H. verklaard dat zij best begrijpt dat verzoeker, als getuige van iets dat veel impact heeft, zijn emoties moet kunnen tonen. Volgens H. is hem die ruimte ook gegeven, maar moet de politie op een gegeven moment wel verder met haar werk.

B. heeft tijdens deze hoorzitting verklaard dat verzoeker graag de regie wilde overnemen en hij vrij autoritair overkwam. Volgens B. is H. op een correcte wijze met verzoeker omgegaan.

5. Ten aanzien van dit klachtonderdeel heeft de korpsbeheerder de klacht van verzoeker ongegrond verklaard. In het advies is de klachtencommissie tot de conclusie gekomen dat verzoeker er kennelijk moeite mee had dat de politie de regie over de kwestie in eigen hand wilde dan wel ging houden. Verder is in dit advies vermeld dat H. heeft verklaard dat zij op enig moment kortaf is geweest tegenover verzoeker. Gelet op alle omstandigheden kan de klachtencommissie zich voorstellen dat B. en H. niet uitgebreid hebben gemotiveerd waarom zij handelden zoals zij hebben gedaan.

6. Bij brief van 8 juli 2009 reageerde de korpsbeheerder op de klacht van verzoeker. De korpsbeheerder stelt dat B. en H. besloten terug te rijden naar het paardenterrein, omdat het zoeken naar de auto met trailer niet tot het gewenste effect leidde. Op de terugweg noteerde H. de gegevens van verzoeker voor een eventuele getuigenverklaring. Die gang van zaken beviel verzoeker duidelijk niet, aldus de korpsbeheerder. Verzoeker maakte dit ook kenbaar en zei dat hij een klacht zou indienen tegen B. en H. De korpsbeheerder stelt dat de opmerking van H. dat het uiteindelijk de politie was die de regie had verzoeker in het verkeerde keelgat schoot. De korpsbeheerder acht de wijze waarop de betrokken politieambtenaren zich hebben gedragen niet onbehoorlijk. Ook niet als de opmerking van H. kortaf is geweest. Volgens de korpsbeheerder hebben B. en H. direct gereageerd op de melding van verzoeker. Hij heeft de indruk dat de situatie voor B. en H. onduidelijk is geweest. De korpsbeheerder stelt dat B. en H. - naar achteraf blijkt - door het verhaal van verzoeker op het verkeerde been zijn gezet. Hij acht de klacht van verzoeker op dit punt ongegrond.

7. Op 2 september 2009 reageerde verzoeker op de reactie van de korpsbeheerder. Verzoeker stelt dat hij de betrokken politieambtenaren niet op het verkeerde been heeft gezet. Verder stelt verzoeker dat hij niet heeft aangegeven dat hij het niet eens was met de gang van zaken. De benadering van H. stuitte hem tegen de borst. Volgens verzoeker kan

de korpsbeheerder de wijze en toon van communiceren door H. niet proeven, maar kiest hij de kant van zijn mensen.

Beoordeling

8. De verklaringen van verzoeker en de betrokken politieambtenaren lopen uiteen over de vraag aan wie is meegedeeld dat de politie de volgorde van het onderzoek bepaalt. Verzoeker stelt dat dit is meegedeeld aan een man van het bestuur van het paardenterrein en H. en B. stellen dat H. dit aan verzoeker heeft meegedeeld. Vast staat echter dat H. deze mededeling heeft gedaan. Ook staat vast dat de mededeling vrij stellig van aard was. De Nationale ombudsman laat in het midden tot wie de mededeling was gericht. Voordat hij de mededeling van H. beoordeelt, wordt het volgende overwogen.

9. In deze zaak ontstaat het beeld van een stroeve communicatie tussen betrokkenen. De door de politie gehanteerde toon beviel verzoeker niet. Uit de stukken leidt de Nationale ombudsman af dat verzoeker hoge verwachtingen had van zijn rol tijdens het onderzoek naar de melding en van het optreden van de politie in dat verband. Uit de klacht van verzoeker blijkt dat de politie niet aan zijn verwachtingen heeft voldaan.

Toen B. en H. arriveerden op het paardenterrein moesten zij zich oriënteren en achterhalen wat er nu precies aan de hand was. Hierbij was verzoeker behulpzaam; B. en H. maakten gebruik van de informatie die verzoeker op dat moment aan hen verstrekte. Op enig moment voelde de politie de behoefte om haar eigen verantwoordelijkheid voor het onderzoeken van de melding naar voren te brengen.

Wanneer betrokkenen verschillende verwachtingen hebben ten aanzien van de rol die zij zouden moeten vervullen in een bepaalde situatie - zoals in deze zaak het geval was - verloopt de communicatie vaak stroef. Mede tegen de hiervoor weergegeven achtergrond, zal de Nationale ombudsman de mededeling van H. beoordelen.

10. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Dit betekent onder andere dat de politie zich in contact met een burger moet onthouden van opmerkingen, feitelijke handelingen en/of houdingen die in het algemeen als onfatsoenlijk worden beschouwd.

11. De Nationale ombudsman is van oordeel dat H. met haar bewoordingen dat zij dan wel de politie de volgorde van het onderzoek bepaalt het vereiste van correcte bejegening niet heeft geschonden. Hierbij is van belang dat de inhoud van de opmerking die H. heeft gemaakt feitelijk van aard is. Het is een gegeven dat de politie de regie heeft over het onderzoek dat door haar wordt verricht en over de wijze waarop dat gebeurt. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman worden dergelijke bewoordingen op zichzelf en in het algemeen niet als onfatsoenlijk beschouwd. Hij kan zich wel voorstellen dat de mededeling wat onaardig is overgekomen op verzoeker.

Dat verzoeker de mededeling van H. onaangenaam vond, zou te maken kunnen hebben met de stelligheid waarmee H. lijkt te hebben gesproken. Verzoeker geeft terecht aan dat de korpsbeheerder de wijze en toon van communiceren van H. niet kan proeven. Hetzelfde geldt voor de Nationale ombudsman, omdat hij niet aanwezig was op het moment dat H. de mededeling deed. Daarom moet de Nationale ombudsman bij zijn beoordeling afgaan op wat wel bekend is over de mededeling, namelijk dat deze vrij stellig was. Deze stelligheid leidt niet tot de conclusie dat de mededeling onfatsoenlijk was. Hierbij is van belang dat er haast was geboden op het moment dat H. de mededeling deed. Indien wordt uitgegaan van het verhaal van verzoeker was er haast geboden, omdat de betrokken politieambtenaren achter de auto met trailer aan moesten. Wanneer wordt uitgegaan van de verklaringen van H. was er haast geboden, omdat zij bijna bij het paardenterrein waren aangekomen en B. en H. daar zo snel mogelijk contact wilden zoeken met de persoon die zou zijn bedreigd.

Voor zover H. de opmerking tegen verzoeker zou hebben gemaakt, acht de Nationale ombudsman het volgende nog van belang. Uit zowel de verklaringen van verzoeker als die van B. en H. komt naar voren dat verzoeker meerdere suggesties heeft gedaan met betrekking tot de wijze waarop B. en H. zouden kunnen handelen. Gelet op de initiatieven van verzoeker - hoe goed zijn bedoelingen ook zijn geweest - en op de omstandigheid dat de situatie onduidelijk was voor B. en H., is het begrijpelijk dat H. de behoefte voelde om tot uitdrukking te brengen wie verantwoordelijk was voor het onderzoek naar de melding.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van de erkenning van de rol van verzoeker

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat B. en H. hem niet hebben benaderd nadat zij de persoon die zou zijn bedreigd, hadden gehoord. Verzoeker heeft gesteld dat hij het als erg onbeleefd heeft ervaren dat B. en H. zijn weggelopen zonder hem te benaderen. Hij zat als goedbedoelende burger keurig op afstand te wachten tot hij in alle rust zijn verhaal zou kunnen doen. Tegenover de verklaring van B. dat verzoeker zou hebben aangegeven dat hij niet meer wilde getuigen, stelt verzoeker dat hij daar niet meer voor is gevraagd. Nadat de bedreigde persoon door B. en H. was gehoord, kwam die persoon bij verzoeker. Vervolgens vroeg verzoeker hem waar de betrokken politieambtenaren waren. Deze persoon deelde mee dat zij waren vertrokken. Verzoeker vroeg of zij niet naar hem hadden gevraagd als getuige. Die persoon zei dit wel te hebben aangeboden, maar H. zou hebben gezegd dat zij toch niets met die man (verzoeker; N.o.) zouden kunnen. Verzoeker heeft aangegeven dat hij zich beledigd voelt door die opmerking en hij met zijn handelen heeft geprobeerd aan zijn burgerplicht te voldoen.

Toen B., H. en verzoeker terugreden naar het paardenterrein vroeg H. verzoeker naar zijn gegevens. De toon waarop verzoeker te woord werd gestaan beviel hem niet. Vervolgens heeft verzoeker gezegd dat hij slechts getuige was en hij er nu even geen zin meer in had, aldus verzoeker. Ook stelt verzoeker dat hij daarna heeft gevraagd om hem terug te rijden naar de plek waar hij in de auto was gestapt. Nadat B., H. en verzoeker waren aangekomen op het paardenterrein, zijn B. en H. naar de ter plaatse aanwezige feesttent gelopen om de persoon die zou zijn bedreigd te horen. Verzoeker is achter hen aangelopen naar de feesttent.

2. In een rapport van 20 oktober 2008 hebben B. en H. verklaard dat zij verzoeker niet meer hebben benaderd, omdat zij geen aanhouding hadden verricht en zij over de gegevens van verzoeker beschikten. B. en H. stellen dat verzoeker ook geen contact meer heeft gezocht. Daarnaast is in dit rapport weergegeven dat verzoeker bij aankomst op het terrein heeft gezegd dat hij geen getuige meer wilde zijn, omdat hij het niet eens was met de gang van zaken. De bedreigde persoon had tijdens het gesprek met B. en H. bevestigd dat verzoeker getuige van de bedreiging was geweest.

3. Tijdens de hoorzitting bij de klachtencommissie heeft politieambtenaar B. verklaard dat verzoeker is gevraagd te getuigen, maar dat hij dit niet wilde.

4. Bij brief van 10 februari 2009 heeft de korpsbeheerder de klacht van verzoeker op dit punt ongegrond verklaard. Hierbij heeft hij verwezen naar een advies van de klachtencommissie van 20 januari 2009. In dit advies is vermeld dat verzoeker te kennen had gegeven niet verder te willen meewerken. Naar de mening van de klachtencommissie past die houding niet bij de klacht van verzoeker dat de politie onvoldoende aandacht zou hebben besteed aan de getuige van de bedreiging. Volgens dit advies had het op de weg van verzoeker gelegen om de politie ervan op de hoogte te brengen dat hij de getuige van de bedreiging was. Hierbij heeft de klachtencommissie nog opgemerkt dat er - achteraf gezien - een zeer verwarrende situatie is ontstaan door het verhaal van verzoeker.

5. Bij brief van 8 juli 2009 reageerde de korpsbeheerder op de klacht van verzoeker. Ten aanzien van dit klachtonderdeel stelt de korpsbeheerder geen enkele indicatie te hebben voor twijfel aan de oprechtheid van verzoeker en zijn wens om zijn burgerplicht te vervullen. Volgens de korpsbeheerder heeft verzoeker de betrokken politieambtenaren ongetwijfeld onbewust op het verkeerde been gezet met zijn verklaring over een trailer die was weggereden, terwijl de bestuurder daarvan dronken zou zijn geweest. Later bleek de verdachte van de bedreiging nog steeds op het paardenterrein aanwezig te zijn. Volgens de korpsbeheerder heeft verzoeker zelf tegenover B. en H. verklaard dat hij niet meer wenste mee te werken als getuige, omdat hij het met de gang van zaken niets eens was. Ook nadat verzoeker B. en H. met de bedreigde persoon had zien praten, heeft verzoeker geen moeite genomen alsnog zijn verhaal te doen, aldus de korpsbeheerder. Hij acht dit klachtonderdeel ongegrond.

6. Op 2 september 2009 reageerde verzoeker op het standpunt van de korpsbeheerder. In deze reactie stelt verzoeker dat de korpsbeheerder ten onrechte de conclusie trekt dat hij de betrokken politieambtenaren op het verkeerde been heeft gezet. Volgens verzoeker was hij juist de getuige, maar is hij hierover nooit gehoord. Nadat B. en H. de bedreigde persoon hadden gehoord, zijn zij volgens verzoeker zonder blikken of blozen langs hem gelopen en vertrokken.

7. Uit de verklaringen van verzoeker en de betrokken politieambtenaren leidt de Nationale ombudsman af dat de betrokken politieambtenaren en verzoeker elkaar niet meer hebben benaderd nadat B. en H. de bedreigde persoon hadden gehoord.

Beoordeling

8. De onder I.9 geschetste achtergrond is eveneens van belang voor deze klacht en zal dus bij de beoordeling daarvan worden betrokken. Verder wordt ook dit klachtonderdeel getoetst aan het vereiste van correcte bejegening zoals dat is weergegeven onder I.10.

9. B. en H. hebben verklaard dat verzoeker te kennen had gegeven dat hij niet meer wilde optreden als getuige. Verzoeker heeft gesteld dat hij heeft gezegd dat hij er nu even geen zin meer in had. Daargelaten wat de exacte woorden van verzoeker zijn geweest, blijkt uit de verklaringen van B., H. en verzoeker dat hij zijn ongenoegen over de gang van zaken kenbaar heeft gemaakt en heeft aangegeven op dat moment niet verder te willen meewerken. Verder staat vast dat verzoeker achter B. en H. is aangelopen naar de feesttent en hij daar heeft gewacht totdat zij de bedreigde persoon hadden gehoord. Ook staat vast dat B., H. en verzoeker elkaar hierna niet meer hebben gesproken.

10. De Nationale ombudsman acht het niet benaderen van verzoeker door B. en H. voordat zij het paardenterrein verlieten niet in strijd met het vereiste van correcte bejegening. Hierbij is in aanmerking genomen dat het voor B. en H. niet noodzakelijk was om inlichtingen in te winnen bij verzoeker nadat zij de bedreigde persoon hadden gehoord, omdat zij over zijn gegevens beschikten en zij op dat moment niet overgingen tot verdere acties. Uit het noteren van de gegevens van verzoeker door B. en H. blijkt naar het oordeel van de Nationale ombudsman dat zij hebben onderkend dat verzoeker mogelijk getuige van de bedreiging was geweest. Verder is in aanmerking genomen dat verzoeker, vóórdat de bedreigde persoon werd gehoord, te kennen had gegeven op dat moment niet verder te willen meewerken. De omstandigheid dat verzoeker achter B. en H. is aangelopen naar de feesttent en daar heeft gewacht totdat de bedreigde persoon was gehoord, geeft geen aanleiding voor een ander oordeel. Uit de enkele omstandigheid dat verzoeker was meegelopen, hoefden B. en H. niet af te leiden dat hij nog benaderd had willen worden. Verzoeker heeft dit ook niet expliciet aangegeven bij B. en H. De Nationale ombudsman kan zich indenken dat verzoeker het - als getuige van een bedreiging - prettig had gevonden wanneer B. en H. hem hadden benaderd en hem hadden uitgelegd op dat moment geen verdere inlichtingen van hem nodig te hebben. Met het achterwege laten van

deze handelingen hebben B. en H. de grenzen van fatsoen echter niet overschreden.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van het niet horen

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat hij bij de behandeling van zijn klacht niet is gehoord door de klachtencommissie waardoor een eenzijdig en onjuist beeld is ontstaan van wat er op 29 juli 2008 is gebeurd.

2. Verzoeker heeft gesteld dat hij zich erg laat heeft afgemeld voor de hoorzitting bij de klachtencommissie op 12 december 2008, omdat hij mantelzorger is en de persoon voor wie hij zorgt die dagen weer erg kwetsbaar was. Verder heeft verzoeker te kennen gegeven dat de klachtencommissie te veel is afgegaan op hetgeen de betrokken politieambtenaren hebben verklaard.

3. In het advies van 20 januari 2009 waarnaar de korpsbeheerder in zijn beslissing heeft verwezen, is weergegeven dat de behandeling van de klacht van verzoeker door de klachtencommissie aanvankelijk op 13 november 2008 zou plaatsvinden. Een aantal dagen daarvoor liet verzoeker weten niet op die hoorzitting aanwezig te kunnen zijn vanwege een sterfgeval. Om die reden is de hoorzitting toen niet doorgegaan en zijn de oproepingen van de betrokken politieambtenaren ingetrokken. In verband met het plannen van een nieuwe hoorzitting zijn aan verzoeker twee nieuwe data, te weten 12 of 19 december 2008, voorgesteld. Volgens dit advies heeft verzoeker slechts aangegeven dat zijn voorkeur uitging naar 19 december 2008. Toen bleek dat voor de andere betrokkenen alleen 12 december 2008 mogelijk was, is geprobeerd verzoeker telefonisch te bereiken en een bevestiging voor die datum van hem te krijgen. Verzoeker was echter niet bereikbaar op zijn vaste en mobiele telefoon. Ook kreeg de politie geen reactie op een ingesproken voicemailbericht. Daarna zijn de uitnodigingen voor de hoorzitting op 12 december 2008 verstuurd. Vervolgens belde verzoeker op 10 december 2008 rond 16.30 uur de politie. Hij legde uit dat hij mantelzorger is en niet in staat was om op de hoorzitting van 12 december 2008 aanwezig te zijn.

In het advies is verder weergegeven dat de klachtencommissie zich vanwege de tweede afmelding gesteld zag voor de vraag of de hoorzitting opnieuw verplaatst diende te worden. De klachtencommissie vond het echter niet met name naar de opnieuw opgeroepen politieambtenaren niet juist om de hoorzitting opnieuw uit te stellen en heeft besloten de hoorzitting door te laten gaan. In het advies is vermeld dat de klachtencommissie hierbij heeft meegewogen dat de uitnodiging voor de hoorzitting reeds op 28 november 2008 is verstuurd en verzoeker pas op 10 december 2008 telefonisch meedeelde niet te kunnen komen. Ook heeft de klachtencommissie meegewogen dat verzoeker niet heeft

gereageerd op een ingesproken voicemailbericht, terwijl hij tot dan toe bereikbaar was geweest op dat telefoonnummer.

4. Bij brief van 8 juli 2009 reageerde de korpsbeheerder op de klacht van verzoeker. In die brief stelt de korpsbeheerder dat de klachtencommissie niet slechts is afgegaan op hetgeen de betrokken politieambtenaren hebben verklaard. De korpsbeheerder wijst er in dit verband op dat de klachtencommissie bij het advies ook drie zeer uitgebreide e-mailberichten van verzoeker aan het regionale politiekorps Drenthe heeft betrokken. Voorts blijkt volgens de korpsbeheerder uit het verslag van de hoorzitting dat de klachtencommissie nogal kritische vragen heeft gesteld aan B. en H. Voor wat het niet horen van verzoeker betreft, verwijst de korpsbeheerder naar hetgeen hierover is opgenomen in het advies van de klachtencommissie van 20 januari 2009. De korpsbeheerder acht deze klacht van verzoeker ongegrond.

5. Op 2 september 2009 reageerde verzoeker op de reactie van de korpsbeheerder. Hierin stelt verzoeker er nog steeds grote moeite mee te hebben dat de klachtencommissie de betrokken politieambtenaren wel de mogelijkheid heeft gegeven om te worden gehoord. Daarna heeft de klachtencommissie volgens verzoeker een advies uitgebracht zonder nadere toelichting van hem. Verzoeker stelt dat hij niet zou zijn uitgenodigd voor een hoorzitting als het geheel al zo duidelijk was. Volgens verzoeker is het voor het regionale politiekorps Drenthe moeilijk om verbeterpunten te erkennen en te waarderen. Hij had toch minstens een bedankbrief voor zijn optreden verwacht.

6. Uit de stukken die in het bezit zijn van de Nationale ombudsman blijkt niet dat de klachtencommissie ná de hoorzitting van 12 december 2008 contact heeft opgenomen met verzoeker over de mogelijkheid te worden gehoord. Ook blijkt hier niet uit dat het verslag van de hoorzitting van 12 december 2008 naar verzoeker is gestuurd of verzoeker op een andere wijze in kennis is gesteld van hetgeen B. en H. daar hebben verklaard. De Nationale ombudsman gaat er dan ook van uit dat dit niet is gebeurd.

Beoordeling

7. Het vereiste van hoor en wederhoor houdt in dat overheidsinstanties bij de voorbereiding van een handeling of beslissing betrokkenen die daarbij een belang hebben in staat stellen te worden gehoord. Dit betekent dat een klachtencommissie op grond van artikel 9:10 Algemene wet bestuursrecht (Awb) (zie Achtergrond, onder 1.) (onder andere) een verzoeker in de gelegenheid stelt te worden gehoord in het kader van een klachtprocedure. Ook brengt dit vereiste mee dat een partij in beginsel de mogelijkheid wordt geboden om te reageren op hetgeen de andere partij over de klacht naar voren heeft gebracht.

8. De hoorplicht vormt een essentieel onderdeel van de klachtprocedure. Van het horen kan ingevolge artikel 9:10, tweede lid, van de Awb worden afgezien, indien een klacht

kennelijk ongegrond is of verzoeker heeft verklaard geen gebruik te willen maken van zijn recht te worden gehoord. In hoofdstuk 9 van de Awb is niet bepaald dat betrokkenen in elkaars aanwezigheid moeten worden gehoord of dat het horen niet telefonisch zou mogen gebeuren.

9. Verzoeker kon niet bij de geplande hoorzittingen aanwezig zijn vanwege een sterfgeval en omdat het slecht ging met de persoon voor wie hij mantelzorger is. Hoewel dit onvoorziene omstandigheden en geldige redenen voor afmelding zijn, begrijpt de Nationale ombudsman dat de klachtencommissie de hoorzitting niet opnieuw heeft verplaatst. Hierbij is van belang dat de betrokken politieambtenaren in dat geval voor een derde keer zouden moeten worden opgeroepen. Daarnaast zou het verplaatsen van de hoorzitting de voortvarendheid van de klachtbehandeling niet ten goede komen. Verder zou de klachtencommissie niet de zekerheid hebben dat het voor verzoeker mogelijk zou zijn om naar aanleiding van de derde uitnodiging wel te verschijnen. Dat de klachtencommissie de hoorzitting niet opnieuw hoefde te verplaatsen, betekent echter niet dat zij verzoeker niet opnieuw in de gelegenheid hoefde te stellen om te worden gehoord. Nu verzoeker geldige redenen had voor afmelding, de klachtencommissie de klacht niet kennelijk ongegrond achtte en verzoeker niet had aangegeven af te zien van de mogelijkheid te worden gehoord, had de klachtencommissie naar andere mogelijkheden behoren te zoeken om verzoeker te horen.

De klachtencommissie had ervoor kunnen kiezen verzoeker in persoon en in afwezigheid van de betrokken politieambtenaren te horen. Daarnaast had - in overleg met verzoeker - het telefonisch horen wellicht uitkomst kunnen bieden. Uit de stukken blijkt niet dat de klachtencommissie deze mogelijkheden heeft onderzocht. Verder volgt niet uit de stukken dat de klachtencommissie verzoeker de gelegenheid heeft gegeven om te reageren op hetgeen B. en H. tijdens de hoorzitting op 12 december 2008 hebben verklaard bijvoorbeeld door hem het verslag daarvan toe te sturen. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman heeft de klachtencommissie verzoeker deze mogelijkheid ten onrechte niet geboden. Hierbij is in aanmerking genomen dat verzoeker niet was gehoord en de zienswijzen van de betrokken politieambtenaren over de feitelijke toedracht niet geheel aansloten bij hetgeen verzoeker in zijn klacht naar voren had gebracht. Door na de tweede afmelding niet te zoeken naar mogelijkheden om verzoeker alsnog te horen en hem niet in de gelegenheid te stellen zijn reactie te geven op hetgeen B. en H. tijdens de hoorzitting hebben verklaard, heeft de klachtencommissie het beginsel van hoor en wederhoor geschonden.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

IV. Ten aanzien van de uitnodiging

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat hij zeer laat, te weten één dag van tevoren, door de politie is uitgenodigd voor een bemiddelingsgesprek.
2. Verzoeker heeft gesteld dat bij het regionale politiekorps Drenthe wordt gedacht dat hij geen drukke agenda heeft. Tijdens het telefoongesprek waarin verzoeker werd uitgenodigd voor een bemiddelingsgesprek, heeft verzoeker aangegeven de termijn voor het plannen van zo'n gesprek erg kort te vinden. Volgens verzoeker is hem vervolgens meegedeeld dat zijn zaak is blijven liggen en de politie nu tegen termijnen aanloopt.
3. In een brief van 20 oktober 2008 van de unitchef is weergegeven dat op 17 oktober 2008 contact is opgenomen met verzoeker om hem uit te nodigen voor een gesprek op 18 oktober 2008. Ook is in deze brief weergegeven dat het begrijpelijk is dat dit voor verzoeker niet mogelijk was op zo'n korte termijn. Voorts is hierin vermeld dat de unitchef verzoeker op 20 oktober 2008 heeft gebeld voor het plannen van een bemiddelingsgesprek. Tijdens dit telefoongesprek gaf verzoeker aan dat een bemiddeling hem op dat moment zinloos leek en hij de klacht door een onafhankelijke klachtencommissie wilde laten beoordelen.
4. In een brief van de unitchef van 29 oktober 2008 geeft deze chef aan dat ten aanzien van de klacht van verzoeker sprake is van een te groot tijdsverloop. In deze brief is een aantal omstandigheden weergegeven waardoor dit zou zijn veroorzaakt. Verder blijkt uit deze brief dat verzoeker is gevraagd of hij wellicht de volgende dag (18 oktober 2008) deel kon nemen aan een bemiddelingsgesprek, zodat de klacht toch binnen de gegeven termijn zou kunnen worden behandeld. Verzoeker vond de termijn daarvoor (terecht) te kort, aldus de unitchef.
5. Bij brief van 10 februari 2009 heeft de korpsbeheerder de klacht van verzoeker dat de klachtbehandeling veel te lang heeft geduurd en onbehoorlijk is gegrond verklaard. In het advies van de klachtencommissie van 20 januari 2009, waarnaar de korpsbeheerder in zijn beslissing heeft verwezen, is onder andere vermeld:

"Uitgaande van het feit dat de klacht reeds op 26 augustus 2008 is binnengekomen en gelet op het vervolg van de procedure is de Adviesraad met klager van mening dat de klachtbehandeling te lang heeft geduurd en ook overigens niet adequaat is opgepakt en afgehandeld. Argumenten zo die in het bemiddelingsverslag van (de unitchef; N.o.) zijn aangevoerd houden naar de mening van de Adviesraad geen steek. Immers, interne perikelen kun je niet afwentelen op een klager, dan wel dat dergelijke perikelen als excuus worden aangevoerd. De klacht is daarom gegrond".
6. Bij brief van 8 juli 2009 heeft de korpsbeheerder gereageerd op de klacht van verzoeker. In deze brief heeft de korpsbeheerder gesteld dat hij van mening is dat deze klacht valt onder de door de klachtencommissie geformuleerde klacht dat de klachtbehandeling veel te lang duurde en onbehoorlijk is. Nu die klacht in de beslissing van 10 februari 2009

gegrond is verklaard, heeft verzoeker geen belang meer bij een beoordeling daarvan, aldus de korpsbeheerder. Hij acht dit klachtonderdeel niet-ontvankelijk.

7. Op 2 september 2009 reageerde verzoeker op de reactie van de korpsbeheerder. In deze reactie stelt verzoeker dat hij het jammer vindt dat deze klacht door de korpsbeheerder als niet-ontvankelijk wordt beschouwd. Volgens verzoeker wil de korpsbeheerder ook hier kennelijk weer zijn gelijk halen.

8. Nu de politie spreekt over een 'bemiddelingsgesprek' en dit gesprek zou plaatsvinden vóór de klachtbehandeling door de klachtencommissie, neemt de Nationale ombudsman aan dat in dit gesprek getracht zou worden tot een oplossing te komen. In dat geval zou klachtbehandeling door de klachtencommissie niet meer nodig zijn geweest.

Beoordeling

9. De Nationale ombudsman is, anders dan de korpsbeheerder, van oordeel dat verzoeker belang heeft bij een beoordeling van zijn klacht over de uitnodiging voor een gesprek. In de beslissing van 10 februari 2009 heeft de korpsbeheerder onder meer de klacht dat de klachtbehandeling onbehoorlijk is, beoordeeld. Die klacht is zeer ruim geformuleerd, zodat de klacht van verzoeker over de uitnodiging hier mogelijk anderszins onder zou kunnen worden gebracht. De korpsbeheerder heeft met de gegrondverklaring van de klacht van verzoeker echter niet geoordeeld dat de gehele klachtbehandeling door de politie onbehoorlijk was. In zijn reactie van 8 juli 2009 heeft de korpsbeheerder zich immers op het standpunt gesteld dat de klacht van verzoeker over het niet horen door de klachtencommissie ongegrond is. Gelet hierop dient uit de motivering van de beslissing van 10 februari 2009 te worden afgeleid in hoeverre de korpsbeheerder de klachtbehandeling onbehoorlijk heeft geacht. Nu die motivering ziet op de duur van de klachtbehandeling, onduidelijk is wat wordt bedoeld met de daarin opgenomen stelling dat de klachtbehandeling ook overigens niet adequaat is opgepakt en afgehandeld en niet expliciet is ingegaan op de klacht over de uitnodiging, heeft verzoeker naar het oordeel van de Nationale ombudsman belang bij de beoordeling van die klacht.

10. Het beginsel van fair play houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit vereiste brengt mee dat de politie een burger voldoende gelegenheid moet bieden om zich voor te bereiden op een gesprek dat zal plaatsvinden in het kader van de klachtbehandeling.

11. De omstandigheid dat de politie tegen termijnen voor klachtbehandeling aanloopt, dient niet te worden verschoven naar de burger. Desondanks acht de Nationale ombudsman het één dag van tevoren uitnodigen van verzoeker voor een gesprek in dit geval niet in strijd met het beginsel van fair play. Verzoeker is gebeld om te vragen of het voor hem mogelijk was de volgende dag (18 oktober 2008) een gesprek aan te gaan. Nadat verzoeker had aangegeven dat dit niet mogelijk was, heeft de politie hem een aantal dagen later opnieuw

gebeld voor het plannen van een gesprek. Hieruit blijkt dat 18 oktober 2008 niet de enige mogelijkheid was voor verzoeker om een gesprek met de politie aan te gaan. Ook overigens zijn er geen aanwijzingen dat verzoeker onder druk zou zijn gezet om de volgende dag het gesprek aan te gaan. Dat de politie verzoeker opnieuw heeft gebeld voor het maken van een afspraak geeft aan dat zij, anders dan verzoeker meent, rekening heeft gehouden met hem bij het plannen van het gesprek.

De Nationale ombudsman heeft bij zijn oordeel ook meegewogen dat verzoeker werd uitgenodigd voor een gesprek om te bekijken of door middel van overleg tot een oplossing gekomen kon worden vóórdat de klacht aan de klachtencommissie zou worden voorgelegd. Nadat verzoeker te kennen had gegeven geen behoefte te hebben aan een gesprek, is de klachtprocedure bij de klachtencommissie gestart. Gelet op de aard van het gesprek kan worden aangenomen dat dit gesprek geen tot weinig voorbereiding vergde en dat hetgeen zou worden besproken geen consequenties zou hebben voor de eventueel daarna te volgen klachtprocedure bij de klachtencommissie.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedragingen van het regionale politiekorps Drenthe is gegrond ten aanzien van:

- het niet horen van verzoeker in het kader van de klachtbehandeling, wegens schending van het beginsel van hoor en wederhoor;

niet gegrond ten aanzien van:

- de mededeling dat de politie de volgorde van het onderzoek bepaalt;
- het niet benaderen van verzoeker na de bedreigde persoon te hebben gehoord;
- het kort van tevoren uitnodigen van verzoeker voor een gesprek.

Onderzoek

Op 12 maart 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer T. te H., met een klacht over gedragingen van het regionale politiekorps Drenthe.

Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als gedragingen van de beheerder van het regionale politiekorps Drenthe (de burgemeester van Assen), werd een onderzoek ingesteld.

Ter voorbereiding op het onderzoek spraken medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman met verzoeker. In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel optreden werd ook hoofdofficier van justitie te Assen over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

Daarnaast kregen de betrokken politieambtenaren de heer B. en mevrouw H. de gelegenheid om commentaar op de klacht te geven.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de door de korpsbeheerder verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De betrokken politieambtenaren deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

De korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Klacht van 26 augustus 2008 van verzoeker gericht aan het regionale politiekorps Drenthe;
2. Klacht van 21 oktober 2008 van verzoeker gericht aan het regionale politiekorps Drenthe;
3. Advies van 20 januari 2009 van de Noordelijke Adviesraad Politie Afdeling Klachten aan de beheerder van het regionale politiekorps Drenthe, inclusief het daarin opgenomen verslag van de hoorzitting van 12 december 2008;
4. Brief van 10 februari 2009 van de korpsbeheerder waarin verzoeker wordt meegedeeld dat een deel van zijn klacht niet-ontvankelijk, een deel ongegrond en een deel gegrond wordt verklaard;
5. Verzoekschrift van 12 maart 2009 gericht aan de Nationale ombudsman, inclusief de aanvulling daarop van 16 maart 2009;

6. Standpunt van 8 juli 2009 van de korpsbeheerder gericht aan de Nationale ombudsman met bijlagen, waaronder:

- mutatie van 29 juli 2008;
- mutaties van 30 juli 2008;
- brief van 20 oktober 2008 van de unitchef;
- brief van 29 oktober 2009 van de unitchef;
- rapport van B. en H. van 20 oktober 2008.

7. Reactie van 2 september 2009 van verzoeker op het standpunt van de korpsbeheerder.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:10

"1. Het bestuursorgaan stelt de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, in de gelegenheid te worden gehoord.

2. Van het horen van de klager kan worden afgezien indien de klacht kennelijk ongegrond is dan wel indien de klager heeft verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord. (...)"